

LA GENERALA

DE AMADEO VIVES, PERRÍN Y PALACIOS

Adaptació

tricycle

Direcció

Paco Mir

Producció

tricycle

3xtr3s

Index

La sarsuela, conèixer-la és estimar-la 3

¿Per què una sarsuela? 5

La Generala 6

Sinopsi 7

Amadeu Vives 10

La companyia 12

Fitxa artística 21

La producció 28

Calendari 29

Escenografia 30

La sarsuela: conèixer-la és estimar-la

Estem orfes de sarsuela. Hem valorat tant les modernitats que ens hem oblidat de les tradicions, mirem tant els musicals americans que no recordem els nostres gèneres autòctons. Per això, que una companyia “jove” s'entesti en muntar una sarsuela no deixa de sorprendre. Però com diu l'enunciat, conèixer-la és estimar-la: només cal endinsar-se a qualsevol dels títols mítics per comprendre per què ho són.

La Generala és una comèdia d'embolics amb uns personatges ben definits i uns diàlegs dinàmics que, de vegades, semblen trets d'una bona comèdia de situació. Té, a més a més, i això és un valor afegit, el moment d'amor entranyable que toca la fibra sensible del públic sense ser apegalós. No m'oblido de les cançons: sense ser una de les sarsueles conegudes principalment per la seva partitura, té números molt contagiosos i el conjunt és elegant i fresc. En definitiva, el material perfecte com a punt de partida per crear un bon espectacle.

La versió que plantegem, sense oblidar la banda lírica, prioritza la dramaturgia, que potser és un dels aspectes més descuidats dels llibrets de sarsuela. Per això, com ja vam fer a la reeixida versió de **Los sobrinos del Capitán Grant** que es representà el desembre de 2001 al Teatro de la Zarzuela, hem introduït alguns canvis en el llibret original; el més important, aprofitant la rememoració de la protagonista dels seus anys de vedet a París, és la incorporació de números musicals d'altres sarsueles que fan referència al món del music hall. D'aquesta manera hem convertit una sarsuela curta, que sempre sol anar acompanyada d'una altra sarsuela de les seves mateixes característiques, en un espectacle de gairebé dues hores de durada.

La companyia està formada per 17 cantants i 7 músics. Un nombre relativament reduït per a una companyia de sarsuela, que ens permet una major mobilitat de la companyia i un cost realista per a qualsevol teatre.

En definitiva, una nova incursió als nostres “clàssics propers” que esperem que tingui el segell indeleble del “toc tricicle” que van tenir **La venganza de Don Mendo** i **Los sobrinos del Capitán Grant**.

¿Per què una sarsuela?

Cada diumenge al matí una música envaïa les nostres llars. Primer, en una ràdio o un gramòfon, després al tocadiscs. Aquesta música i aquestes cançons se't ficaven al cap sense prou feines adonar-te'n. Després escoltaves com les taral·lejaven els teus avis i tiets. Aquests retalls de cançons i tornades s'han quedat al nostre record musical d'una època infantil i llunyana.

Anys més tard vam descobrir que s'anomenava “sarsuela” i que, malauradament, s'havia convertit en un gènere caduc i caspós.

Més tard, i després d'assistir a molts musicals als millors barris teatrals i de veure com molts d'aquests musicals fracassaven als nostres escenaris, per raons com ara la llunyania temàtica o el desencert en el disseny de la producció, ens preguntàvem si no podíem retornar a la sarsuela la qualitat i comercialitat que havia tingut, i que degudament actualitzada, dirigida i produïda podia tornar a ser aquell teatre musical que havia estat, proper i divertit.

La Generala

Una de les nostres mares ens deia: “hauríeu de muntar **La Generala**, és alegre i divertidíssima...” i afegia “la gent sortia cantant i taral·lejant les seves cançons...”

La Generala, estrenada al Gran Teatro de Madrid el 14 de juny de 1912, amb música d'Amadeu Vives i llibret de Perrín i Palacios, és una sarsuela on podeu trobar cert paral·lelisme amb les monarquies actuals, ocupades i preocupades per trobar el consort ideal per als seus prínceps solters. Té una estructura de vodevil que ens permetrà accentuar el to còmic que ja té.

La seva curta durada ens ha permès incloure una nova escena que no n'altera el desenllaç, però que hi afegeix espectacularitat. Aquesta escena creada està composta de quatre temes que provenen d'altres sarsueles (*Eva*, *La duquesa de Tabarín*, *Katiuska* i *Bohemios*), que enriqueixen la ja inspirada música d'Amadeu Vives i que finalment donaran com a resultat una nova durada d'una hora i quaranta cinc minuts.

Sinopsi

Acte 1

Un gran castell prop d'Oxford, Anglaterra. El Rei Cirilo II de Molàvia ha estat desterrat i es refugia amb la seva esposa, Eva, i el seu fill, el Príncep Pío. Després d'una introducció musical plena de pompa reial, els cortesans els saluden amb entusiasme (*Introducció i Marxa Militar*: per presentar-se a sa majestat). La família reial, després dels esdeveniments revolucionaris del seu país, té grans problemes econòmics i el seu objectiu primordial és casar el seu fill amb una rica hereva que, a més a més, tingui sang reial. Pío, lliurat als seus partits de tenis i rodejat d'amics, anuncia la seva bona voluntat de posar a disposició del seu pare tot el seu ardor romàntic. (*Sortida del Príncep*: “us convido, amics meus... era jo a la cort”.)

Després de diverses possibilitats, Cirilo escull la Princesa Olga, filla del seu amic, el gran Rei Clodomiro d'Espartanopia. Però les dificultats apareixen ràpidament, ja que Pío necessita diners per al viatge i roba per al nuvi i no en té. Davant d'aquesta situació el secretari del rei, el Duc de Sisa, es recorda del General Tocateca, Ambaixador de Veneçuela al vell regne de Molàvia i immensament ric, que s'ha comprat un castell prop de Cambridge. Després de discutir els pros i els contres de demanar el préstec a Tocateca (en un animat *Quartet Còmic*), un ajudant del General apareix per sorpresa demanant audiència amb el rei Cirilo, ja que el general és a Oxford per negocis. La resposta del rei és immediata i organitza, per a ell i la seva esposa Berta, una rebuda amb tots els honors eludint la precarietat de la seva situació econòmica. Berta entreté la cort amb una cançó sobre el ball de l'Arlequí, la “*Cançó de l'Arlequí*”: l'Arlequí és un ninot que posa al descobert, en clau d'humor, la intenció de demanar diners.

En el transcurs de la conversa, el rei Cirilo s'assabenta que Clodomiro ha estat convidat per Tocateca al castell de Cambridge. Aprofitant la situació, Cirilo se les compon per ser convidat també, i acudir amb el seu fill Pío per tal de donar-li l'oportunitat de trobar-se amb la princesa Olga. Les complicacions es fan evidents: així que posa els seus ulls en Berta la reconeix immediatament, fou el seu objecte d'amor durant la seva adolescència, quan ella era cantant a l'Olympia de Paris.

Nova escena de creació (l'acció s'acompanya de diversos temes de sarsueles i operetes). Un sobtat salt cap el passat ens tresllada anys enrera, als carrers d'aquella ciutat i ens introdueix en l'ambient del cabaret parisi on Pío assisteix a una de les vibrants actuacions de Berta, al so del can-can. (Fi de l'escena)

En un famós duet ple de dobles sentits i d'un elegant lirisme (Duet: “el meu dolç somni d'adolescent”), ella li agafa afecte mentre ell reviu els encants del passat i pensa que els seus sentiments de joventut cap a la cantant potser es transformin en una passió platònica cap a La Generala. Pío se sent afalagat i accepta les proposicions amoroses de Berta. La cort torna i aclama el General i la seva esposa, esperant revivre la fortuna Reial en un ric *Final Concertante*.

Acte 2

Jardí del castell de Tocateca, unes setmanes més tard.

Acompanyat de la *Introducció* de l'orquestra basada en la Cançó de l'Arlequí, apareix un colorit festival floral. Amb la seva *Cançó de les Flors*, la Princesa Olga canta la seva felicitat després de la proposta de matrimoni amb Pío. Per altra banda, Cirilo, Eva i Sisa es preocupen per la creixent indiferència del Príncep davant de la proposta de matrimoni. *Duet*: “T'agraden les flors?”

Tocateca insta la seva dona per tal que torni a cantar i aquesta accepta, interpretant l'exòtica *Cançó escocesa*, acompanyada per l'arpa, seguida de la contagiosa *Giga Militar*. El general planteja a la seva esposa l'aparent falta d'interès de Pío pel matrimoni, però ella fingeix sorpresa. La Generala busca la manera de parlar a soles amb Olga i aviat se n'adona de l'amor profund que sent la Princesa per Pío i de com pateix amb la seva fredor. Ella reflexiona i contrasta aquesta vertadera devoció d'Olga amb la seva frivolitat, gairebé joc, en la relació que té amb el Príncep. Conseqüentment, només es pot prendre una decisió: ella s'ha de retirar i deixar el camí lliure a la jove Princesa. El seu primer pas és desil·lusionar Pío. Per tal d'aconseguir-ho, Berta arregla un encontre secret amb el Príncep, al jardí, amb la ferma intenció que es trobi Olga en el seu lloc.

La seva conversa pren un gir imprevist. Els Reis Cirilo i Clodomiro escolten per casualitat el xiuxiueig de Berta i en un còmic *Terceto Còmic*: “Senyora, Senyora”, li pregunten quines són les seves intencions. Interpretant erròniament l'estratègia de La Generala, acaben titllant-la d'aventurera barata i posen Tocateca al corrent del comportament de la seva esposa. L'home està d'acord en dissimular al jardí a una hora determinada i entrar a la cita.

El capvespre és representat per l'orquestra *Nocturno* i s'apropa el desenllaç. Berta es troba amb Pío, però ràpidament desapareixen; i quan el General apareix per posar al descobert la infidelitat de la seva dona, només descobreix Pío amb Olga declarant-se el seu mutu amor (*Escena Concertante*: “Ha arribat l'hora”). En un dolç *Duet*: “Quina nit tan bella!” la jove parella expressa la seva alegria; i l'opereta s'acaba, amb alleujament i reconciliació total (Berta amaga la seva malenconiosa reacció davant la parella reial) en un curt i militar *Cor Final*.

Amadeu Vives

Amadeu Vives va néixer el 18 de novembre de 1871 a Collbató (Barcelona). Des de molt petit manifestà afició per la música, fomentada pel seu germà Camilo. Passà quatre anys internat a l'asil de Sant Joan de Déu, de Barcelona, juntament amb el seu germà, que volia ser religiós. Més tard, el 1882, ingressà a l'Escolania de la Parròquia de Santa Anna de Barcelona, on estudià piano, harmonia, composició i contrapunt, dirigit per José Rivera i Miró. De Barcelona viatjà a Toledo on composà una peça simfònica que interpretaren els seus amics, els músics de l'Acadèmia d'Infanteria. Viatjà també el 1886 a Màlaga on fou director de la banda de l'asil de Sant Joan de Déu. A Madrid va tenir poc èxit, per la qual cosa tornà a Barcelona, on va seguir aprofundint en l'estudi de la música i composà *Pues estáis ante el trono del Señor*, per a tres veus blanques i òrgan. El 1887 fou mestre de capella a la parròquia de Jesús de Gràcia i professor a diversos convents de monges. Als divuit anys fou mestre de capella de les monges de Nostra Senyora de Loreto, prestigioses entre l'alta societat barcelonina.

El 1891, juntament amb el seu amic el mestre Lluís Millet, fundà l'Orfeo Català. El 19 de maig de 1897, en plenitud com a compositor, estrenà al Teatre Novedades de Barcelona l'òpera *Arthus*, dirigida pel mestre Pérez Cabrero. Aquell mateix any es traslladà a Madrid, on s'inicià en el gènere de la sarsuela amb *La primera del barrio*, estrenada al Teatro de la Zarzuela, el 10 de juny de 1898. Però va ser amb *Don Lucas del Cigarral* quan obtingué l'èxit que el situà entre els compositors més famosos. Amb llibret de Carlos Fernández Shaw i Tomás Luceño, fou estrenada al Circo París el 18 de febrer de 1899. Aquests s'inspiraren en l'obra de Zorrilla *Entre bobos anda el juego*.

Es pot parlar d'Amadeu Vives com el músic espanyol més instruït, més sensible, més refinat, més culte, especialista en pàgines corals. El seu major èxit arribà amb *Bohemios*. Altres obres de Vives són: *Viaje de instrucción*, *La balada de la luz*, *Polvorilla*, *La buenaventura*, *Dolorettes*, *El tirador de palomas*, *Lola Montes*, *Su alteza imperial*, *El parador de las golondrinas*, *La vendimia*, *La generala (1912)*, *La villana (1927)*, *Talismán (1932)* i, és clar, *Maruxa*, comèdia lírica ègloga d'ambient gallec, com la denominà el seu llibretista Lluís Pasqual, estrenada el 28 d'abril de 1914 al Teatro de la Zarzuela; i *Doña Francisquita*, estrenada al Teatre Apolo la nit del 17 d'octubre de 1923.

Amadeu Vives fou catedràtic de música de Madrid, vicepresident de la Junta Nacional de Música i els Teatres Lírics, conseller d'Instrucció Pública i president de la Societat d'Autors Espanyols. Va morir a Madrid el 2 de desembre de 1932.

La companyia

La Companyia estarà formada per 17 actors, 7 músics i 6 tècnics.

Berta, la generala **Alicia Ferrer**

Príncep Pío **Antoni Comas**

Olga, filla **Anna Argemí**

Cirilo II, rei **Josep Maria Gimeno**

Eva, reina **Cesca Masclans**

Clodomiro, rei **Xavier Ribera-Vall**

General Tocateca **Abel García**

Duc de Sisa **Antonio Ródenas**

Guanajato **Antonio del Valle**

Cor **Joan Maria Segura, Ivan Labanda, Albert Gràcia, Esther Ribot, Ira Prat, Esther Lozano, Mariona Blanch i Lidia Benedito.**

L'orquestra

Director i Piano **Pep Pladellorens**

Percussió **Saki Guillem i Joan Vilalta**

Trompeta **Josep Gomariz**

Clarinet **Ferran Oltra**

Violí **Edurne Vila i Joan Ignasi Ferrer**

Contrabaix **Miquel Angel Cordero**

Trombó **Enric Mestre**

Berta, la generala

Alicia Ferrer

Soprano.

Obtè el Títol de Professor Superior de Cant i el Títol de Professor de Piano al Conservatori Superior Municipal de Barcelona, rebent dues Mencions d'Honor. Més tard, amplia els seus estudis d'interpretació musical amb cursos de perfeccionament de prestigiosos professors com Vicente Sardinero, Khamal Khan, Magda Olivero, Kurt Widmer o Kerstin Meyer, aquesta última al Mozarteum de Salzburg.

És guardonada a diversos concursos: aconsegueix dues bosses d'estudis donades per l'Ópera de Cambra de Catalunya (1996 i 1997), el diploma d'honor al Concurs Internacional de cant Maria Canals (2000) i al Concurs Internacional de cant Francisca Quart (2002), és becada per un curs de perfeccionament a La Scala de Milà.

El seu debut arriba amb el paper de Gilda a *Rigoletto*. Més tard interpreta la Marie a *La fille du régiment*, Adina a *L'Elisir d'amore* o Marguerite a *Faust*, aquesta última al Festival Lyrique des deux Catalognes, a França, sota l'apadrinament del tenor Josep Carreras, a més d'òperes de cambra com *La serva padrona* de Pergolesi, a un muntatge en col.laboració amb el Gran Teatre del Liceu.

Al seu repertori operístic destaquen els rols de Musetta de *La Bohème*, Micaela de *Carmen*, Liù de *Turandot*, Adina de *L'Elisir d'amore*, Pamina de *La flauta màgica* o Marguerite de *Faust*, entre d'altres.

Treballa amb directors com Miguel Roa, Josep Ferré o Miquel Ortega i ha actuat ja a prestigiosos festivals de tota Espanya: al Festival de Peralada, al Festival de Santander, al Festival de Otoño de Madrid o al Festival del Grec a Barcelona i a grans escenaris com el Palau de la Música Catalana o el Teatro Novedades a

Barcelona, el Pérez Galdós a Las Palmas de Gran Canaria, el Auditorium de Palma de Mallorca, La Faràndula de Sabadell, el Teatro Albéniz i el Nuevo Apolo a Madrid o el Gran Teatre del Liceu, entre d'altres.

Les seves aptituds no només vocals si no també actorals la porten a treballar amb directors teatrals com Calixto Bieito o Mario Gas. En el camp del teatre musical protagonitza grans musicals lírics: *West Side Story*, dirigida per Ricard Reguant, *A little night music*, dirigida per Mario Gas i l'estrena de *Gaudí*, dirigida per J.A. Gutiérrez i amb música d'Albert Guinovart. També ha interpretat els papers principals de nombroses sarsueles com: *Cançó d'amor i de guerra*, *Maruxa*, *El último romántico*, *Luisa Fernanda*, *Katuska* o *La tabernera del puerto*.

Actualment estudia sota la supervisió de Jorge Sirena (Barcelona) i el Mestre Paolo Vaglieri (Milà).

Príncepe Pío

Antoni Comas

Tenor

Nascut a Barcelona, va realitzar estudis musicals i els cursos de piano, harmonia i composició a l'Academia Marshall, i els de cant amb Montserrat Aparici.

Des del seu debut al Gran Teatre del Liceu de Barcelona com a veu interna en l'òpera *Herodiade* de Massenet, amb Caballé, Carreras i Pons, ha estat sol.licitat sovint per aquest teatre, amb la interpretació destacada del cantant italià a *Il Capriccio* de Strauss i de *Turandot* de Puccini, la primera òpera després de l'incendi del Liceu.

Actua en diversos teatres espanyols: Teatro de la Zarzuela de Madrid, Temporada Lírica de Bilbao (ABAO), Córdova, Málaga, La Corunya, Caceres, Saragossa, Santander i Pamplona, on ha interpretat, sota la direcció de Miquel Ortega, l'*Stabat Mater* de Rossini i *La Passió segons Sant Mateu* de Bach.

Va protagonitzar l'estrena de l'òpera *Asdrúbila* de Carles Santos en l'àmbit de l'Olimpiada Cultural de 1992. Ha estat convidat per l'Opera Le Chatelet de París a participar en la nova producció de *La Traviata* de Verdi. Ha interpretat al Teatro Comunale de Treviso els papers principals de *Così fan tutte* i *Die Zauberflöte* de Mozart, sota la direcció de Peter Maag. Tambè ha debutat el rol de "Il Conte d'Almaviva" a l'òpera *Il Barbiere di Siviglia* de Rossini al Festival de Peralada, i més tard al Principal de València, sota la direcció escènica de Carles Santos.

Present a prestigiosos festivals com ara Montepulciano, Marsella, Edimburg (on actua per tercera vegada), Gressoney, Recklinghausen, Aurillac, Grec (Barcelona), Festival de Otoño (Madrid), Tárrega i Peralada, on interpretà *Carmina Burana* de C. Orff.

El 1993 estrenà l'òpera *El Secreto Enamorado* de M. Balboa, al 1997 *La Pantera Imperial* de Carles Santos (amb cent funcions fetas), al 1998 *Ruleta, òpera para un fin de siglo* d'Enric Palomar, al 1999 *Pentesilea* d'Enric Ferrer i *Turning Point* de Alfonso de Vilallonga, a 2000 l'obra *Ricardo y Elena* de Carles Santos al Teatre Nacioinal de Catalunya, actualment en gira per Europa, a 2001 *L'Adeu de Lucrecia* (per a la inauguració del nou Teatre Lliure) de Carles Santos, i a 2002 *Sama Samaruck Samaruck suck suck* de Carles Santos (òpera-circ estrenada al La Villette de Paris) i *Els Contes de Sade* d'Enric Ferrer.

La seva producció discogràfica inclou el CD *Albéniz Integral* que recull tota l'obra per a cant i piano d'Isaac Albéniz i *Salmo de las Américas* de José María Vitier (autor cubà de la música de *Fresa y chocolate*) enregistrat a l'Havana. També les òperes *Una Voce in Off* i *El Gato con Botas* de Xavier Montsalvatge, amb la direcció d'Antoni Ros Marbà i l'Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, i *Sama Samaruck samaruck suck suck* de Carles Santos dirigint l'Orquestra Simfònica de València.

Olga, hija

Anna Argemí

Soprano

Llicenciada en Filosofia i Lletres per la Universitat Autònoma de Barcelona. Títol Professional de Cant amb Matrícula d' Honor obtingut al 1994 al Conservatori Professional de Música de Terrassa. Ha realitzat estudis a l'Escola d'Òpera de Barcelona sota la direcció del baríton Jerzy Artis. Ha rebut classes d' interpretació d' Enriqueta Tarrés, Pol Schilawski, Magda Olivero, Enedina Lloris, Peter Harrison, i Jaume Aragall. Actualment perfecciona el seu repertori operístic amb la soprano búlgara Maty Pinkas. Curs d'iniciació a l'Institut del Teatre de Terrassa.1987.

Activitat professional

Setembre 2002. Mme Giry a la producció *El fantasma de la opera* de Lloyd Webber al Teatre Lope de Vega de Madrid. Prod. Cie. Actualment en temporada. Juliol 2002. Festa Major de Terrassa 2002. Estrena el seu recital-espectacle *Un recital... diferent*, dirigit per Clara del Ruste.

2001. Paper protagonista en el musical *La bella Helena* de J. Offenbach. Montatge dirigit per Josep Maria Mestres. Produït per 3xtr3s i que s'ha vist en la temporada 2000-2001 al Teatre Victòria de Barcelona. Gira per Espanya. Paper pel qual ha estat nominada com a millor actriu de teatre musical pels Premis Butaca 2002 i Teatre BCN 2002.

Grec 2000, Perelada 2000 i Festival de Otoño 2000. Ms. Nordstrom al musical *A Little Night Music* de Stephen Sondheim. Dir. Mario Gas. Bito Produccions. Grec 2000. *Bailamos* Sèmola Teatre. Barcelona. 2000. Paper protagonista: Francina de *La canço d'amor i de Guerra* de F. Martinez Valls. 2000. Paper protagonista a la *Legió d'honor*. Sarsuela de F. Martinez Valls.

Maig de 1999. Paper protagonista: *Hanna* de Glavari. Estrena la producció de

La viuda Alegre de Franz Lehar en Català, amb l'Orquestra de Sant Cugat dirigida per Josep Ferrer. Temporada 98-99 és Katherina Cavalieri en l'obra *Amadeus* representada en el teatre Tívoli de Barcelona. Gira catalana. Focus. Dir. Angel Alonso.

1998 *Esperanto* de Sèmola Teatre al Teatre Nacional de Catalunya. Festival de otoño 1998. *Brecht x Brecht*. Dir. Mario Gas. Tàrrrega 98, Grec-98 i Heidelberg Tanz Festival 98. Companyia de dansa contemporànea Sol Pico. *E.N.D.* Gira europea. 1998. Gran Teatre del Liceu en la producció de *La Damnació de Faust* de H.Berlioz. Reforç del cor.

1996. Festival de otoño 1996. Carles Santos. Ópera contemporànea *Figasantos Fagotrop, missatge al contestador, soparem a les nou*. Gira europea. 1996 paper protagonista: Vespetta en l'òpera *Pimpinone* de J.Fr. Teleman producció del Nuevo Teatro de Aragón. Gira per Espanya. Teatre la Cuina de l'Institut del Teatre de Barcelona. 1996-2000 Festival Lyrique des deux Catalognes. Ha cantat els papers de Adina (*L'elisir d'amore*), Norina (*Don Pascuale*) de G.Donizetti, Susanna (*Les Noces de Figaro* de W.A.Mozart), Rosina (*El barber de Sevilla* de Rossini.), Papagena (*La flauta màgica* de W.A.Mozart), i Zerlina (*Don Giovanni* de Mozart). 1994 inici de la seva activitat concertística. Recitals d'òpera i lied a diverses poblacions de l'estat espanyol.

1993 Comença la seva activitat musical cantant com a solista en el Cor Montserrat de Terrassa i altres cors catalans. *El cant de la sibila*, Benedictus de la *Missa Brevis* de Haydn, *Magnificat* de J. Cererols, *Stabat mater* de G.B.Pergolesi, *Oratori de Navidad* de C. Saint-Saens, *Magnificat* de J.S.Bach.

Cirilo II, rey

Josep Maria Gimeno

Baríton agut

El Josep Maria Gimeno va néixer a Barcelona el 30 de maig de 1958. Llicenciat en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona i amb estudis de cant al Taller de Músics i al Sindicat Musical de Catalunya, va iniciar-se en el teatre l'any 1975 amb el grup d'en Vicens A. Escribà, dramaturg i professor de l'EMAV (Escola de Medis audiovisuals de Barcelona). Amb ell (*Última hora*) i amb directors com Maria Luisa Oliveda (*Misterio Bufo*), Lluís Pascual (*Eduard II d'Anglaterra*), Josep Montanyés (*Home amb Blues*), Joan Bas (*Dick Wittingthon*, *Nocturn en blanc i negre*, *L'aprenent de cuiner*), Roger Justafre (*Vacances de mort o encara hi són*, *La mort d'Eulàlia Cervera*), Jordi Messalles (*El despertar de la primavera*), Antoni Chic (*Coses de la Providència*), Miquel Obiols (*El Planeta Imaginario*, *El Bigote de Babel*), Ferran Rañé (*Catch*), Angel Biescas (*Bojos pel Ball*), Pere Planella (*Mort accidental d'un anarquista*). Ha treballat d'actor al teatre i a la televisió.

Ha estat l'autor d'alguns dels muntatges en els que ha intervingut. Així, a més del seu últim muntatge, *Giuseppe, el tenor imprevisto* (2001), ha escrit i dirigit: *Pepito enamorat* (1980), representada al Teatre Romea i a tot l'estat espanyol i 1er. Premi del I Certamen de Teatre Ciutat de Cieza; *Hampa Tonta* (1982), estrenada al Festival Internacional de Teatre de San Javier, -ambdós espectacles realitzats amb el Grup de Teatre *L'Altern* (1978-1982)-, i el monòleg amb cançons *El Poli* (1984), representat al Llantiol i a la desapareguda sala Cúpula Venus, compartint escenari amb Amparo Moreno i Jordi Vila. Aquest darrer monòleg va ser finalment adaptat i dirigit pel Ferran Rañé qui el va convertir en l'espectacle *Catch*.

Ha treballat també de vocalista en orquestres de ball (Cobla-Orquestra Atlàntida, Cobla-Orquestra Costa Brava, Orquestra de Bojos pel Ball de TV3, Orquestra Galana fins a muntar la seva pròpia formació (Entresol).

Durant onze anys va fer de monitor de teatre amb els presos de la Model de Barcelona (del 1989 al 2000), impartint taller de teatre i de ràdio.

Després de treballar (2001-2002) a l'obra *Mort accidental d'un anarquista*, de Dario Fo, dirigida pel Pere Planella, on interpretava el paper de l'*Inspector Pisani*. Continua fent concerts amb la seva formació musical Entresol.

Fitxa artística

Música **Amadeu Vives**

Llibret **Guillermo Perrin** i **Miguel de Palacios**

Direcció **Paco Mir**

Adaptació i guió nova escena **Paco Mir**

Idea i assessor a la dramaturgia **Joan de Gràcia**

Adaptació musical **Joan Albert Amargós**

Coreografia **Rosa Maria Grau**

Disseny d'il·luminació **Roger Puiggener**

Escenografia **Jordi Bulbena**

Vestuari **Anna Güell**

Perruqueria i Maquillatge **Glòria Peruga**

Assessor musical **Albert Romaní**

Ajudant de direcció **Carmen Rosa**

Disseny de la producció **Joan de Gràcia**

Producció **tricycle** i **3xtr3s**

Paco Mir

Va néixer a Barcelona l'any 1957. Va llicenciar-se en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a l'Institut del Teatre de Barcelona. Tot i que la seva condició com a membre de tricicle ha fet que la major part de la seva activitat estigui relacionada amb el món de l'espectacle, això no ha tret que hagi buscat temps per continuar dibuixant per a publicacions i dissenyant objectes, per exemple rellotges.

Teatre

1990. Creació i direcció de *Clochard* per a Grappa Teatre.

1993. Adaptació d'*El barber de Sevilla* de Rossini. Òpera adaptada per a nens i joves, estrenada el 2 de març al Teatre Victòria de Barcelona. Direcció: Carles Sans. Disseny de vestuari: Joan Gràcia.

1996. Adaptació de *Pel davant i pel darrera (Noises Off)* de Michael Frayn. Una producció de 3xtr3s que es va estrenar el 19 de gener al Teatre Victòria de Barcelona.

1996. Adaptació i direcció de *Políticament incorrecte (Out of Order)* de Ray Cooney. Es va estrenar el 13 de desembre al Centre Cultural de Sant Cugat i el 21 de gener de 1997 al Teatre Condal de Barcelona.

1997. *Don o maldición*: una peça curta seleccionada entre dramaturgs espanyols per participar en el Festival de Manizales de Colòmbia.

1998. Adaptació i direcció d'*El sopar dels idiotes (Le diner de cons)* de Francis Veber per al Festival Grec de Barcelona. Es va estrenar el 30 de juny al Teatre Condal de Barcelona.

1998. *Criatures*, un espectacle de T de Teatre, va seleccionar i adaptar textos de diferents autors per al seu espectacle, entre ells, tres de firmats per Paco Mir. *Criatures* es va estrenar el 24 d'abril a Buenos Aires (Argentina) i el 3 de setembre al Teatre Poliorama de Barcelona.

1998. Autor de *¿Pero existe Papá Noel?* Peça curta basada en una informació apareguda a Internet.
1999. Traducció i adaptació de *L'autèntic inspector Hound* de Tom Stoppard i Comèdia negra de Peter Schaffer per a 3xtr3s.
1999. Adaptació i direcció de *La venganza de don Mendo* de Pedro Muñoz Seca. Es va estrenar el 12 de març al Teatre Arnau de Barcelona.
1999. Mostra de teatre al Raval dirigit per Tamzin Townsend. Espectacle basat en els textos de *Cracks* apareguts al Canal +.
1999. Peça curta comissionada per l'exposició del centenari de la Cadena Ser.
1999. Autor de *No és tan fàcil*. Peça teatral en un sol acte per al Festival de Sitges. La versió catalana és va estrenar el 25 de desembre al Club Capitol Sala 2 de Barcelona dirigida per Josep Maria Mestres. Actualment en cartell en versió castellana.
- Nominat al millor autor català en la IV edició dels premis Max.(2001)
- Guanyador del premi Max al millor autor català en la V edició. (2002)
1999. Preadaptació del musical *I Love You, You Are Perfect, Now Change* per a Vània Produccions.
2000. Adaptació i direcció de *Vides Privades* de Noel Coward. És va estrenar el 7 de setembre al Teatre Borràs de Barcelona.
2001. El 14 de gener s'estrena l'espectacle musical *Bon Profit!* de la companyia Percussió de Butxaca dirigit per Paco Mir.
2001. El 30 de gener s'estrena a Madrid la versió castellana de *El sopar dels idiotes* dirigida per Paco Mir.
2001. Direcció de la sarsuela *Los hijos del Capitán Grant*.
2002. Sota la seva direcció, torna a Barcelona l'obra *El sopar dels idiotes*.

Televisió

1992. Creació i direcció de *Fem de tot*, un pilot d'una comèdia de situació per a TV3. Actuació de Carles Sans.
1996. Guió i direcció de *T de Teatre. 500 funciones d'Homes*. Un curt commemoratiu de l'esmentada companyia teatral.
1997. Creació i direcció de *La saga de los Clark*, un culebrot de 54 capítols de dos minuts de duració per al Canal +.
1997. Codirecció, junt amb Joan Gràcia, de *Mendigos sin fronteras*.
1998. Guió i direcció de la campanya de l'Once *Julio Canal*. 21 espots de televisió i 25 de ràdio per a la campanya publicitària de l' Once. Premis: Premi Nacional de Televisió i Ràdio i Gran Premi del Festival de San Sebastià.
2002. Guió i direcció de la campanya publicitària de *Ikea*.

Cinema

1996. Codirecció del curtmetratge *Mendigos sin fronteras*. Guionista, productor i codirecció: Joan Gràcia. Interpretació: Carles Sans.
1990. *Duros a quatre pessetes*. Cinc guions de 60' per a Catalunya Ràdio.
1992. *Media vida*. Un llargmetratge subvencionat pel Ministeri de Cultura.
1993. *Oh Europa!* Coguionista amb Joan Lluís Bozzo d'una sèrie de 13 capítols de 30' per a Dagoll Dagom/TV3.
1993. *Sexe dèbil*. Projecte seleccionat per Media Business School per al seu programa Pilots per al desenvolupament d'una Sitcom.
1993. *Quico el progre*. Coguionista en tres capítols.
1993. *La puta mili*. Un capítol de la Sitcom per a Mad Televisió.
1994. Guió del lliurament dels premis Sant Jordi.
1995. *Los ladrones van a la oficina*. Coguionista en tres capítols de la sèrie.
1996. *Aquí hacemos los sueños realidad*. Coguionista d'aquest curtmetratge.

1996. *Oh Espanya!* Coguionista de quatre capítols de la producció de Dagoll Dagom.

Publicacions

1981-1999. Col·laboracions setmanals com a humorista gràfic en el setmanari El Jueves.

1979-1982. Col·laboracions setmanals en el setmanari TBO.

1981-1982. Publicació diària d'una tira còmica a Diario de Barcelona.

1999. Edició de *No és tan fàcil* a la revista Escena numero 63.

2000. Edició de *No és tan fàcil* a Edicions La Magrana.

2001. Edició castellana de *No és tan fàcil* a l'editorial de la SGAE

Col·labora des de la seva fundació i com a humorista gràfic a les revistes BCN Teatre i MAD Teatro

Muchas gracias, Entrevista, Matarratos, Cul de sac, Más madera i H dios O: col·laboracions esporàdiques d'articles i historietes.

Menudo viento: llibre recopilatori de les historietes aparegudes a diferents publicacions.

El miércoles mercado: tres llibres recopilatoris de les col·laboracions amb Quatricomía4 per a la revista El Jueves.

Joan Gràcia

Va néixer al Poble Sec de Barcelona l'any 1957. Treballa com a empleat de banca, estudia Belles Arts, fa carreres de motos..., però un dia descobreix el món de l'espectacle i decideix penjar-ho tot per dedicar-se al cent per cent a aquest món i a tricicle. Després va passar per l'Institut del Teatre de Barcelona, on va tenir com a professor de pantomima Pawel Rouba i Andrei Leparsky. En record d'aquest darrer professor, va fer servir aquest cognom per al seu personatge d'*Entretres*.

Teatre

1980. Treballa a la companyia *El Rebombori*, dirigit per Joan Font, amb l'espectacle *El rebombori del mim*.

1993. Disseny de vestuari d'*El barber de Sevilla* de Rossini. Òpera adaptada per a nens i joves, estrenada el 2 de març al Teatre Victòria de Barcelona. Direcció: Carles Sans. Adaptació: Paco Mir.

1998. Direcció d'*Slastic* per a la Companyia Simon Pure de Carolina del Nord (EUA). Aquesta companyia interpreta actualment *Slastic* a les universitats nord-americanes i Europa.

1998. Direcció de *Manicomio* per a la Companyia Clownic. Reposició i actualització del primer espectacle de tricicle amb actors sortits de l'Institut del Teatre de Barcelona.

Televisió

1997. Guió i direcció de la Gala de lliurament dels Premis ONDAS 96, per a la Cadena Ser i Canal +.

1999. Guió i direcció del magazine cultural *Kanibal* per a Barcelona Televisió (BTV).

Cine

1993. Actuació en el curtmetratge de Carles Sans, *Quien mal anda mal acaba*.

1996. Guionista i productor del curtmetratge *Mendigos sin fronteras*.

Codirecció: Paco Mir. Interpretació: Carles Sans.

Guions

Guionista del llargmetratge *Si te llamas Aretha*.

Guionista del curtmetratge *El euro se acerca*.

Guionista del llargmetratge *La chacha de Bond*.

Altres

Des del mes de maig de 1995 fins al 2001 és membre de la Junta Directiva de la SGAE (Sociedad General de Autores de España).

Actualment, membre del Consell de Gestió de 3xtr3s.

1986. Crea la marca esportiva *Slastic*, inspirada en l'espectacle del mateix nom i tot el marxandatge paral·lel a l'espectacle.

La producció

La Generala és una coproducció de TRICICLE i 3XTRES, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Vitoria.

Els actors cantaran sense amplificació. A Barcelona la música serà interpretada per un septet. En aquells teatres que ho desitgin i se'n facin càrrec, es podrà representar amb orquestra.

Equip de producció

Director de producció **Joan de Gràcia**

Producció executiva **Marta Soro**

Direcció tècnica **Joan Jorba** i **Lluís Dot**

Distribució **Salbi Senante**

Gestió econòmica **Guillermo Moreso**

Comunicació **Ivan Danot**

Premsa: **Sandra Costa**

Disseny gràfic **Albert Planas**

Regidoria i management de gira **Marta Soro**

Gerència **Jaume Colomer**

Calendari

Assajos al Teatre Victoria

del 27 de gener al 21 de març de 2003

Estrena a Catalunya al Teatre Fortuny de Reus

el 28 i 29 de març de 2003

Temporada al Teatro Principal de Vitòria

de l'1 al 6 d'abril de 2003

Temporada al Teatre Victòria de Barcelona

del 16 d'abril al 22 de juny de 2003

Escenografia

Exterior del castell d'Oxford. Acte 1. Detall

Jardins del castell d'Oxford. Acte 1. Detall

Café Olympia de París. Acte 1. Detall

Exterior del castell de Cambridge. Acto 2. Detall